

gænger i embedet, og den har jo fungeret effektivt.

Hovedelementet i reguleringen af dambrugenes miljøbelastning bør derfor fortsat være størrelsen af det tilladte foderforbrug efter dambrugsbekendtgørelsen, der har været gældende siden 1989. Bekendtgørelsen har medført mange forbedringer: den samlede udledning af næringssalte er blevet væsentligt reduceret, og mange vandløb, der påvirkes af dambrugsdrift, har fået det betydeligt bedre.

Bekendtgørelsen har også ført til udvikling af nye og mere effektive fodertyper, der kan anvendes i fiskeopdrættet. Således anvendes der i dag mindre end 1 kg foder til produktionen af 1 kg fisk i modsætning til den situation, vi havde dengang, altså for godt 10 år siden, hvor man brugte 1,25 kg foder pr. kg produceret fisk.

Optimeringen af produktionen har således medført væsentlige produktionsudvidelser inden for det samme foderniveau. Det viser efter min opfattelse helt tydeligt, at valget af foderforbrugets størrelse som grundlag for reguleringen af dambrugenes miljøbelastning ikke har været forkert, og jeg finder ikke, at forslaget indeholder nogen rimelig begrundelse for at lave dét om.

I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at kontrollen med dambrugenes foderforbrug ikke er et mål i sig selv, men derimod jo alene et middel til at regulere den forurening eller den naturbelastning, som dambrugsproduktionen medfører.

Desuden kan jeg oplyse, at de miljømæssige forhold i åer og bække fortsat ikke er tilfredsstillende ved mere end halvdelen af dambrugene, og for mange dambrug giver stadig væk anledning til uacceptabel forurening af vandløbene. Det fremgår af Miljøstyrelsens rapport om miljøtilsynet i 1999, som jeg netop har sendt over til Miljø- og Planlægningsudvalget, og disse oplysninger giver efter min opfattelse ikke grundlag for, at vi generelt lemper på den miljømæssige regulering af dambrugene eller lemper på de krav, der skal tilgodeses med hensyn til påvirkning af vandløbskvaliteten.

Derfor er jeg ud fra en samlet vurdering ikke enig med forslagsstillerne i, at der er grundlag for at lempe reglerne for godkendelse af ferskvandsdambrug.

For det første er der ikke noget miljømæssigt belæg for det. Det går ikke godt med vandløb i Danmark – desværre.

For det andet er det suverænt det område, Danmark klarer sig ringest på i international sammenhæng, og det både i forhold til sammenlignelige lande i Vesteuropa og i Central- og Østeuropa. Kvaliteten i vores åer og bække lader stadig væk meget tilbage at ønske.

For det tredje indeholder de gældende regler tilstrækkelige muligheder for at anvende afløbskontrol som supplement til den eksisterende regulering og miljøvurdering af dambrug, netop det, som forslagsstillerne efterlyser.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at fødevarerministeren har nedsat et udvalg med repræsentanter fra de relevante statslige institutioner, fra dambrugserhvervet og miljøorganisationerne, som bredt taget skal se på mulighederne for at fremme fremtidens dambrugsproduktion. Udvalget skal være færdig med sit arbejde i løbet af sommeren 2001, og vi vil selvfølgelig også lytte til, hvad de er kommet frem til. Kan det ske på en bæredygtig måde, kan det ske på en miljømæssig forsvarelig måde, ønsker vi jo alle sammen, at også akvakultur må være et erhverv i Danmark.

Men det er jo ingen tilfældighed, at den tidligere borgerlige regering var nødt til at stramme til på det her område og gøre noget, og selv med den indsats og den indsats, som har virket, har vi stadig væk alvorlige problemer i vores vandløb herhjemme.

Vi skal altid være åbne over for, om man kan gøre det lige så effektivt på andre områder, men vi er ikke overbevist i denne her sag, og derfor kan vi ikke sige ja til forslaget, men vi vil meget gerne sige ja til en dialog om, hvordan man gør tingene mest effektivt på det her område.

Martin Glerup (S):

Miljøministeriets rapport »Miljøtilsyn 1999« viser, at 44 pct. af de undersøgte vandløb og 31 pct. af de undersøgte danske søer ikke opfyldte de fastlagte målsætninger. Hertil kommer, at omfanget af iltsvind i de indre danske farvande er større end nogen sinde. Sådan ser virkeligheden ud. På baggrund af det er der ikke råderum til at slække på krav, hvis sigte det er at beskytte vandmiljøet. Og det gælder heller ikke i forhold til dambrugserhvervet.

Lige siden Vandmiljøplan I fra 1987 er det understreget, at dambrugets miljøpåvirkning af vandløb, søer og indre danske farvande skal reduceres. Den daværende borgerlige regering indførte derfor produktionsregulering gennem foderkvoter allerede i 1989. Det styringsinstrument blev udsat for en voldsom kritik af dam-